

om, hvor vidt man skal gjentage en Lov, der er bleven misforstaaet. Det forekommer mig at være en ganske anden Sag, og det er ikke blot det, men her er Spørgsmaal om, hvor vidt begge Rigsdagens Afdelinger skulle stemme for en Lovaffattelse, vel vidende med sig selv, at Rigsdagens Afdelinger have i Afstemningens Dieblit en ganske forskjellig Mening om Betydningen af Loven. Jeg tror altsaa ikke at det ærede Medlems Bemærkning om, at alle Love kunne misforstaaes, har det Allermindste at gjøre med det her foreliggende Spørgsmaal. Det ærede Medlem brugte det Ord: en Abdikation fra Rigsdagens Side. Dertil skal jeg bemærke, at jeg ikke kjender anden Ret for Rigsdagen til at bestemme Landets Udgifter end den, som Grundloven har fastsat, og det er den at vedtage en Finantslov. Naar man ikke gjør det, er det Rigsdagen, der selv abdicerer.

Matzen: Jeg skal tillade mig at fremsette et Par Bemærkninger med Hensyn til nogle Punkter, der bleve udtalte dels af det ærede 7de (Wröberg) og dels af det ærede 5te Medlem (Krieger) for 1ste Kredss. De vare begge, saa vidt jeg forstod, enige i, at hele Mjæren ved den midlertidige Finantslov skrev sig fra, at den havde havt Gyldighed et helt Aar; deraf kom Banskfeligheden, den vilde ikke have foreligget og ikke kommen til at foreligge, naar den midlertidige Finantslov kun indskrænkede sig til en kort Tid. Men dertil vil jeg nu for det Første sige, at naar vi skulle drøfte Spørgsmaalet om Indholdet af de midlertidige Finantslove, skulle vi ikke se paa den ene Maaned, som der nu er Spørgsmaal om, og heller ikke tænke paa, om den foreliggende Situation er en saadan, at der muligvis kunde blive Spørgsmaal om en Forlængelse. Vi maa jo dog forudsæ den Mulighed i kommende Samlinger, at den midlertidige Finantslov kommer til at gjælde for en, to, maaske mange flere Maaneder; thi jeg vil minde om, at vi have havt Aar, i hvilke Finantsloven er bleven givet meget sent, først adskillige Maaneder efter, at den skulde være given, og det var netop de Forhold, der foranledigede, at Landstinget i sin Tid udtalte sin Veklagelse over de uhyre Ulemper, som disse Love voldte. Det var særlig det ærede 5te Medlem for 1ste Kredss (Krieger), der sagde: „Jeg skal blot gjøre den korte Bemærkning, at der vist ikke kan være to Meninger om, at det er en uhyre Ulempe, naar Finantsloven kommer saa sent herind, som det i de sidste Aar har været Tilfældet.“ Jeg vil gjøre opmærksom paa, at den den Gang kom ind den 11te Marts, altsaa netop paa det samme Tidspunkt, som

den nu kommer. Altsaa vi maa tænke os, at den skal gjælde for en Maaned, for to Maaneder, ja, maaske længere, thi Ingen kan forudsæ, hvilke Begivenheder der kunne indtræde, som kunne nødvendiggjøre, at man tyr til en saadan Nødhjælp, og saa er det netop, at den skal være affattet med den Mulighed for Die, at ikke 1, 2 a 3 Maaneder gaa spildte for Administrationen, og netop maaske af den allerbedste Tid, thi mange af de Foranstaltninger, der skulle gennemføres i Henhold til Finantsloven, kunne ellers ikke gennemføres netop paa den Tid af Aaret, som er den allerbeleiligste og saa at sige alene egnet dertil. Det er det Hensyn til, at Administrationen bør være i Stand til i Februar og Marts at forberede og saa at begynde i April, som gjør sig gjældende, og som bevirker, at man ikke kan give Love, der saa fra 1ste April sætter Regjeringen 1 Maaned eller 2 ja, maaske længere paa Sultekur; det er det Hensyn, som gjør, at man ikke kan gaa ind paa den tidligere Affattelse, thi den er i Virkeligheden efter den Fortolkning, der hidtil er gjort gjældende, en saadan som umuliggjør en forsvaerlig Regjeringsførelse. Den spilder ligesom den Tid, som ellers kunde anvendes til gode og gavnlige Foretagenders Fremme. Jeg siger derfor: Vi skulle ikke lægge Vægt paa den længere eller kortere Tid og sige, det er derfra, Feilen skrives sig. Nei, det, der bevirker, at vi i 1881—82 kom til Erkjendelse af, at den midlertidige Lov var ubrugelig, var, at den ikke dækkedes af en efterfølgende Finantslov. Tidligere var den altid blevet dækket, og saa var Spørgsmaalet om dens Forstaaelse bortfaldet; nu blev den ikke dækket, og saa opkom det Spørgsmaal: Hvad Bemyndigelse giver den nu Regjeringen? Og nu vil jeg sige: Er der Noget, som tør svare for, at det, som saaledes er flet, ikke vil ske igjen? Er der Noget, der tør svare for, at der i alle kommende Samlinger kommer en Finantslov, som dækker den midlertidige Finantslov? Jeg tror, vi maa forudsæ den Mulighed, at vi udstykke Finantsaaret i Fremtiden ligesom i Fortiden, og saa bliver det Spørgsmaal praktisk: Hvad har nu Regjeringen været bemyndiget til at foretage i Henhold til en Lov af det Indhold, som en midlertidig Lov har? Jeg kan ikke skjønne rettere, end at det er et fuldt be- rettigt Krav, og jeg er vis paa, at dersom det ærede 5te Medlem for 1ste Kredss (Krieger) var Finantsminister, vilde han med den allerstørste Bestemthed gjøre gjældende: Jeg maa vide, hvad Ret jeg har ifølge den Lov, som saaledes er vedtagen,